

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовић.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му в годишња безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. свуплаъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дуќанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ДОЧЕКЪ ПРВЕ ШУМАДИНКЕ.

(У едномъ краю Шумадиѣ.)

„Неготинскимъ добримъ виномъ,
Напуните чаше.
„Ево опетъ Шумадинке
Оне старе наше.
У веселю и радости
Да е дочекамо.
Да имамо одъ нѣ оно,
Чему се надамо.
Да намъ свуда слогу носи
Срећу и веселѣ —
Да животомъ своимъ новимъ,
Тѣши пријателѣ.
Амо, чаше сви у руке!
Сви да се куцнемо.
Са здравицомъ србскомъ да е
Читати почнемо:
Нека живи наше стално
Отечество мило!
И косовски юнака намъ
Доста народило.
Да одржи то што има,
И да с' болѣмъ нада.
Да са њиме свагда мударъ
И праведанъ влада.
Нека живе браћа наша
У край фрушке горе!
Да ий нигда непоплави,
Туђегъ рода мора.
Некѣ се слави црна гора!
Соколомъ гњиздо.
Проклетъ нек' е одъ насъ онай
Кои брата издо.
Нека живи свакиј Србинъ
Гди годъ кои быо.
И некѣ живи свакиј онай
Комъ е Србинъ мио.
Мы бы ћемо одъ садъ сложны
Као и до сада.
И бы ће намъ свуда добро
Као и досада.
Любићемо правителство.
Као и досада.
И у напредъ ићићемо
Као и досада.

Руйно вино ми пићемо
Као и до сада.
Шумадинку читаћемо
Као и досада. (*
Нека живи Шумадинка
И некѣ буде срећна.
Ако срећи србской ишла,
Нека буде вѣчна.
Ако нагне кудъ на страну
Гди поштена нема.
Гробъ у свакомъ србскомъ краю
Нека иој се спрема.
Амо съ нова иоштѣ еданъ путь
Напуните чаше:
Нека живе читателѣи
Шумадинке наше!

*) Шумадинку ви читайте
Као и досада.
Али напредъ новце дайте
А не к'о до сада.

ТИГАРЪ БЕНГАЛСКИ.

„Я самъ те видіо, ужасни зверу! дивіо самъ се твоимъ
узрасту, твоіој снаги; видіо самъ твоє нокте, чуо самъ
твой урлекъ, и са страомъ самъ натрагъ узмако одъ твои
превелики челюсти. Силу и ячину дала е природа твоимъ
жилама; страовито пламти твоє око, и стра распростире
твой изгледъ — и опетъ си ти лепъ, — страшно лепъ,
та ти си украсъ бенгалски превелики пустиня. Я те са-
жалуемъ, добро животно! ти лежишь садъ у окови, Чо-
векъ, кои е свима све отео, узео е и теби твою слободу.
Шта ти ползуе садъ твоя снага? — Бадава ти мислишь
о пустиняма крозь кое си ти тумарао, ти си затворенъ
садъ у гвозденомъ кавезу: ти си садъ угледу изложенъ, и
тебе гледаю, мудрацы, маймуни и будале, и називаю те
тигромъ; то естъ: еднимъ свирѣпимъ и дивльимъ живот-
нимъ, кое друге раздире. Тако те називаю, а ты ми се
видишь едно добро животно. Но то ніе прва неправда,
кою ћешъ ти одъ люди искусити; ако дуже међу њима
будешъ, іоштѣ ћешъ више трпити. У жалостной судби
твоіој, што си бенгалскимъ пустиняма отргнутъ, и у Е-
вропейске предѣле доведенъ, а участвуемъ; срећа за те-
бе тигре, ако међу нама останешъ, али я се боимъ, да
небудешъ іоштѣ много горе животно. И ми смо живо-
тня; разумъ бы насъ човекомъ изобразіо, али злоупотре-
бленіе разума понизило насъ е исподъ скота. Ти ако лю-

де раздирешъ, ти чинишъ изъ нагона и нужде; али ми раздиремо едни хотимице а други да бы провели време. Твои општри нокти убіяю створешъ кое ты уграбишъ, одма, али наши су нокти затубасти, а убіяю полоако. Твое е лице диваъ и при првомъ погледу веъ показуе, шта си ты, наша су лица маскирана, ми се осмеуемо, приятни смо, и убіямо. Кадъ ти урлашъ, савъ предъль у наоколо дрѣхе, моимъ пакъ ушима твой е урлекъ хармонія: кадъ ти урлашъ, а веъ знамъ, да тигаръ урла: али кадъ люди са мноми говоре, то я непознаемъ гласъ животинѣ, коя са номъ говори; међу нама има лисичиѣ езика и хіенски срца. Добри тигру! кодъ тебе оћу да живимъ да ти дани твога робства сносни буду.“

Тако самъ сивао, да самъ съ тигромъ разговарао, и опетъ ми се чинило као да тигаръ са мноми говори; и тако самъ целу ноћ санао. Моимъ сновима ніе края было, и будући ми се много коешта чудновато чинило, то самъ слѣдуюћегъ ютра описао. Чинило ми се, као да ме е тигаръ о нѣговомъ пријателству увѣравао; онъ скупи нокте одъ нѣгове шапе, и пружи ми е; я се затегнемъ и ни самъ е смео узети, и све самъ мугледао у очи. Я видимъ, рекне тигаръ, ти имашъ неко неповѣренѣ у мени.

Я. Я ти немогу сакрити, колико те радо имамъ, но морами ти признати, да ме твои дугачки нокти, и твои велики зуби у нечемъ плаше.

Тигаръ. Шта е теби стало за нокте и зубе, кадъ ти е моя воля емство, да ти они ништа шкодити неће.

Я. Имашъ право: но овај стра, и ово неверенѣ, слѣдства су нашегъ искуства.

Тигаръ. Како то?

Я. Ми у животу човечіемъ добіамо често найватренија уверенија пријателства, пакъ одма потомъ искусимо да су та уверенија лажна.

Тигаръ. Тако ніе кодъ насъ обичай. Но дедъ кажи ми какова понятія имаю люди о нами?

Я. Нѣово е понятіе то, да е тигаръ диваъ и свирѣпо животно.

Тигаръ. А зашто то?

Я. Зато што люде раздире и прождире.

Тигаръ. Ми опетъ иста та понятія о вами имамо, ерѣ ви разтржете и едете животиню, но по кадкадъ и сами између себе прождирете се, кое кодъ насъ веъ ніе убичаю, и будући да ми одъ глади, а ви збогъ вкуса едете, то разумъ уступа нама первенство надъ вами, и тако смо ми манѣ свирѣпи него ви.

Докъ смо ми іоштъ тако говорити хтели, узнемири насъ една гомила люди, коя е дошла да тигра види, и тако ме е онъ морао за неко време оставити.

Кадъ е тигаръ натрагъ дошао преповедіо ми е, да му е између они многи люди, кои су га гледали, еданъ особито у очи пао. „То е бую, говоріо е тигаръ, чудноватъ човекъ, онъ е врло намргођенъ, и тако е продрзливо о моимъ свойствама говоріо, као да е самномъ одрастао.“ Я самъ одма по целомъ описанію судіо да е то ученъ човекъ бую.

Тигаръ. Ученъ човекъ? каква е то сорта люди?

Я. Ученъ е човекъ тай кои е висока знања прибавіо и кои та своя знања кнѣигама или на другии кои начинъ людіма саобштава, да бы какву ползу принео.

Тигаръ. Но, то е добро: али одкуда да онај човекъ онако слободно и точно опредѣли, моя свойства мое место пребиваня, где живимъ и како живимъ?

Я. Онъ е то знанѣ чини ми се изъ кнѣига прибавіо.

Тигаръ. А они, кои су те кнѣиге написали?

Я. Опетъ изъ други кнѣига.

Тигаръ. Дакле еданъ одъ другогъ добія знања свое учености, дакле ако е првѣй лажно казао, онда сви други за нѣимъ лажу, то е лепа ученость, кадъ се понятія изъ другіи понятія саберу, а никаквогъ увѣренија нема! — па преко тога примѣтіо самъ я неку гордость кодъ ваши учены люди, и видіо самъ, да они свагда оће да су мудрии и паметниі него други люди, за кое се мени чинило да такођеръ имаю здравѣй човечіи разумъ; ерѣ еданъ селякъ кои е до нѣга стоао много е болѣ о ствари судіо.

Я. Но међу тимъ опетъ ученъ човекъ остае ученъ, а простакъ остае простакъ.

Тигаръ. А будала остае будала кои свою капу носи.

Я. Заиста тако е. Будала носи свою капу лудости, докторъ парадну альяну, онај иде у домъ будала, а овај се пешъ на катедру: овога напада узбуђенѣ, а онога лудило; овај на све стране удара, а онај све описуе; будала уобрази себи по кадкадъ да целимъ светомъ влада, а тако и по неки ученія.

Тигаръ. И слѣдство те будалаштине — како се зове?

Я. Просвештеніе.

Тигаръ. Шта значи та речъ?

Я. Просвештеніе значи, разуму човечіемъ дати ясна понятія о истини и ономъ што е добро, да бы човекъ сређниі бы, но како се види, просвештавати значи, паметъ човечію сплести и збунити. Неки се люди саюзе, и намеђу своя понятія другима, пакъ ко нѣовогъ мышлѣнја ніе онъ е будала.

Тигаръ. Па шта произлази отуда?

Я. Гомила списанія, у којима свагда еданъ другоме противуречи безъ да доказуе, одкуда многи, пуны презираня надму се гордошћу. Наша чувства тако се затегну, да жице нашега срца често одскоче, и страсти у храму просвештенија изгребу гадне гласове по дѣлу наше душе такођеръ запаламо многа свѣтила тако, да намъ по кадъ кадъ носови погору, а мы ослепимо одъ сѣиногъ осветлѣнја, а по неки гледаюћи у светлость падне у блато. Наша се паметъ тако углади, да се по некадъ ни трага одъ исте неопажа, а наша списанія и кнѣиге налице гробниці изумрле добродѣтели, коя се у свету выше никако наћи неможе. Мы е тако живо у кнѣигама, и на театри-ма представимо; да се веъ никако выше нетрудимо за оригиналомъ.

Тигаръ. Па ко найвыше чини ту забуну?

Я. Учени; то естъ, господа, кои се ученима називаю но не мудри.

Тигаръ. Ты имашъ право. Дакле на моме путу по Европи, я самъ много учени, али мало мудри, наилазіо.

Я. Безъ сумнѣ. Мудрацъ е безъ гордости, али учени не; и гди е гордость, ту су страсти, гди су страсти ту е граница истине и правде.

Тигаръ. По твоме описанію мене су многи учени гледали.

Я. Безъ сумнѣ.

Тигаръ. И ако се неварамъ, я самъ тога човека кои е данасъ мене сматрао, іоштъ негди видіо.

Я. То е могуће, може быти да е онъ путуюћий ученый.

Тигаръ. Зарѣ ваши учени путую? — и съ коіомъ намеромъ?

Я. Они путую дабоме; но съ разнимъ намерами. По природномъ човечіемъ расуђенію могло бы се мыслити, да путую како бы знања прикупили, да болши люди буду

колико я изъ искусства и яснѣгь расматраю знамь, многи путую, да ий светъ види и да имь се диви; и тако на примерь: као што тебе, добрый пріотелю, проводе као едну редкость, тако они проводе нѣово гордо Я, по шеталишту пола света, принощую и опорочаваю све, и наиболь люде сматраю за хотентоте. Они се задрже на едноме месту два три дана, па онда суде о правителству, внутрѣнѣмь устрйоству, обичаима, народу и карахтеру найточнѣе. Кадь кући дођу, одма седну за асталъ, да напишу путешествіе; ерь то мора у светъ изићи. Оно се продае и чита, и сотимь тако се добию тавна и заплетена понятія о земляма и народима, да е Циерманъ врло добро учиніо, што е людина на носъ увеличателна стакла метуо, крозь коя еданъ другога погрѣшке увиѣа.

Тигарь. То е чудо заиста одь ваши учени! —

Я. Заиста есть! кадь бы ты человекъ быо, любезній пріятелю тигре! па бы међу нѣима живити морао, я те увѣравамь да бы се ти радо опеть убенгалску повратіо; они су по већой части несносни люди.

Тигарь. Како то?

Я. То е лако поняти. Гордость наведе човека на найвеће будалаштине, ков быва по већой части кодъ учени. Већа е часть суетна као какова жена, прзвица, осветолюбива и завидливва. Притомь редко е нѣова намера, да истину и правду нађу, него они оће само да у свету велику ролу играю и да светле; и тако потомь све оће еданъ одь другогь да е паметній; нико непризнае фалинку нити се поправити даде. Садъ суди каква слѣдства тога тврдоглавства мораю быти. Ако оћешь да се о томе уверишь, то отиди само у книгопродавнице, тамо ћешь утонути у Брошире и повремена списанія, одь кои пека, жигь найвеће будалаштине носе. Еданъ опорочава другогь, нико никогь неоставля на своіой чести; они се инате често као пралъ, и нѣова е память често тако велика да човечіе срце и чувство никакво место у нѣима немаю. — Они се сви боре за славу и безмертіе, и уображаваю да по света за нѣи зна, а я опеть мислимь да наши найвећи ученици неће быти тако здраво познати кодъ вась у бенгалской.

(Продужнѣсе.)

ТРИ ПРІЯТЕЛЯ.

(Изъ Хердера.)

Неверуй ни едномь пріятелю оно, у чему га іоште ниси изкусіо; на гостби и части много више има пріятеля, него кодъ врата тавнице.

Еданъ человекъ имао е три пріятеля, двоицу одь нѣи врло е любіо, а справь трећегь — премда му е тай наибольій быо — равнодушанъ се свагда показивао. Еданъ путь буде онъ предъ судъ позвать, гди е невинно, али врло яко обтуженъ быо. И онда рекне онъ своимь пріятельима: „кои ће одь вась ићи самномь, да сведочи за мене ербо я самъ врло обтуженъ, и судъ е на мене разлюћенъ?“ Првый одь пріятеля извини се одма съ тымь, да неможе ићи, сбогь другій своій послова. Другій допратій га до врата суднице, али боѣни се разлюћеногь судіе, врати се опеть натрагь. А трећій, у когь се онъ найманъ уздао, уће са нѣимь унутра. Стане говорити и сведочити за нѣга тако, да га судія не само за невина призна, него га іоштъ и обдари.

Три пріятеля има человекъ на овомь свету. — Но како се они владаю справь нѣга при смртномь часу, кадь га Богъ на судъ позива? — Новаць нѣговъ првый и наибольій пріятель оставля га одма, и ни еданъ коракъ некорачи съ нѣиме. — Сроднице и пріятельи нѣгови, допрате га до гроба, па онда се врате нѣовымь кућама. Трећій пріятель — когь е онъ често у свомь животу забравляо — то е нѣгова добра дѣла. Она само прате га, до престола судіе, она иду предъ нѣимь и говоре за нѣга — траже и налазе милосрдіе и помилованъ.

Една Србкнѣя. (*

О РЕЧИ ХУДОЖНИКЪ.

У овимь новинама стояше подь насловомь „Буква“ доказиванъ, да художество, и художникъ долази одь худбый. Я писамь ни найманъ тога мнѣнія. Славенскій езикъ има кромь речи худый и речъ худогь, у зват. един. художе, у имен. множ. художи. Худогь означава разумна, учена, искусна човека. То се види изъ посланія апостола Якова глав. 3. стих. 13. *Ащо кто премудръ и худогь во вастъ, да покажетъ отъ добраго житія дѣла своя въ кротости и премудрости.* У грчкои библии стои *ἐπιστήμων*, у славенской худогь, у латинской *scientia praeditus*, у немачкой *flüg*. Тако и кадь у езикъ дублѣ проникнешь, и нѣгово словопроизводство болъ промотришь, ясно быва, да речи художество, и художникъ долазе одь худогь, а не одь худбый.

В. Лазићь.

ДОМАШНЕ ПОВОСТИ.

Скопѣ 22. Јануаріа 1852. год. Премда смо поудальни овде одь остале наше браће Срба, опеть читаюћи новине ваше и Южну Пчелу, дознаемо како вы тамо првогь просветителя Србскогь С. Саву, по свымь црквама и манастирима торжествуете и великолѣпно славите, и мы читаюћи то, у срцу нашему сузе туге и жалости стежемь, чувствуюћи ту дубоку жалость, зашто да се првый просветитель Србскій свуда по црквама пое и слави, а кодъ насъ овде, гди е првый путь светъ увидіо и прва лѣта свогь младенчества провео, да се не слави. Но шта ћемо кадь смо претиснути теретомь незнания и преимуществомь други нація. О Боже мой! какова е то грдна промена, и да ли е то светимь нѣговимь мановевіемь тако нарећено, да се Србскій родъ по удалнімь краевима данасъ слави, а овде, гди е некада прва нѣгова сила и снага стаяла, да у тамѣ живи. Читамо и то овде, како Србски сынови, пролазе свуда стране землѣ и градове, и гди се годъ коя община и фамилія Србска налази, прилѣжно описую и са осталомь браћомь упознаю, а за насъ овде нико ни мукаеть, као да смо излазкомь патриарха нашегь проклетству некомь предати. Камо Србскогь сына, да овде наша мѣста пооди, гди е прво светилиште Србскогь сіона было, заиста овде бы богато

*) Кадь бы хтела свака Србкнѣя, госпои или господична, ков умеду съ тућегь языка што годъ превести, или самѣ написати; да намъ шало вѣнжѣвне и забавне прилоге; онда овај листъ носіо бы съ вѣнжѣвномь своѣмь женско имѣ. За садъ Шумадинка благодари овој своіой неименованой сестри, за овај малый али лепъ прилогъ и желѣ да се и друге много бройне нѣне сестре на ню угасде.

поль за повѣстницу Србску нашао. Прво да пооди Србскій монастырь *высоке Дечане*, на онда *Патриаршию Пећь*, после *Бурѣеве Стубове* и оданде да дође у *Скопль*, или у *Скопль*, а найболѣ у *Скупль*, ербо ово место први су Срби подигли, и назвали *Скупль* одъ туда, што ово место у одной низкой долини лежи, а са свою страна обколяваю га брда, као на подобіе *Ужице*, само што већу равницу у доли одъ *Ужице* има, и вода се у нѣга са свою страна у варошь слива и скупя, збогъ чега е потомъ ово место и добыло име одъ стары Срба *Скупль*, то естъ гди се вода скупля и сабира и крозь сваку улицу и данда-нашњи тече, и калдрму испира. Овде насредъ вароши има едно голо брдашце, на подобіе умке какве, и казую: да е ту еданъ монастырь претрпанъ, а виду се у наоколо зидине неке, дакле вѣроятно е, да е нѣка Србска светиня подъ нѣмъ и претрпана. Одавде требало бы посѣтити Србска села, названа „*Црна Гора*“ коя одавде на три сата подъ планиномъ качаникомъ прострта леже. Овы села има свега 17. и то све велика села, ни едно ма-нѣ одъ 150. домова, и у нѣма све сами Срби живе и дія-лектомъ сремскимъ говоре. Жители ови села имаю неко особено право, то естъ они су се іоштъ у време пропасти Србске, *Порти* обвезали, да ћеду іой свагда вѣрни быти, и съ нѣоме противу неприятеля воввати, зато су они свагда оружіе носили као и турцы, и съ нѣма заедно на войну ишли, и одъ великогъ даѣнія свагда су заште-ђивани бывали, и зулумѣари нису нигда смели на нѣи на-сртати, као што ни данасъ несмеду. Одѣло имъ е осо-бито, што нико овуда неноси, и казую, да е то првобит-но просто Срба одѣло. У свакомъ томъ селу има цр-ква и звоно. Кодъ села пакъ *Кучевиста*, коє преко три-ста домова брои, има и монастырь, кои се назывлѣ ис-тымъ именовъ „*Кучевиста*“ а слави летиѣгъ *Архангела Гавріѣла*. У томъ монастыру има едно звоно, коє е 1811. године саливено у Београду за Србску школу. На нѣму е изображенъ св. *Сава* *Архіепископъ Србскій*, а доле под-писано стои, да е саливено у Београду при владѣнію го-сподара *Георгія Петровића* вожда Србскогъ. Исто зво-но поклоніо е монастыру овомъ нѣкій *Асанъ-Бегъ*, кои е 1813. године бую съ войскомъ у Београду, па кадъ су момцы нѣгови исто звоно упрячкали, онъ одкупи одъ нѣи, съ намеромъ да у истомъ селу *Кучевиста*, коє е нѣговъ *Читлукъ*, начини сатъ, на подобіе као што у Београду у граду има. Но доцніе истый *Асанъ* и нѣгова два брата *Ибра-имъ* и *Муртезанъ*, падну у немилость кодъ цара и еданъ му братъ на пречацъ умре, а другогъ отераю у *Цариградъ*, онъ онда седеѣи едно вече предъ кућомъ на чардаку, и спуждено размышляваюѣи о своіой и породице свое про-пасти, загледи се и у звоно речено, коє е предъ кућомъ на гредама стаяло, па га на еданпутъ та мысао обузме: да не буде и у томе што Богу сагрѣшио, што е исто зво-но, коє е на храмъ *Божіи* наменьѣно, одузео, па га одма сутра данъ даде однети у монастырь и тамо га поклони, коє е и данасъ у истоме монастыру.

Зато велимъ, овде бы се много коєшта могло полез-но за насъ и за повѣстницу нашу изнаѣи и сакупити, са-мо да нисмо тако занемарени, но валада ће и томе кадъ данъ доѣи, валада ћеду се и насъ кадгодъ наша браћа опоменути и потражити.

Съ *Грцыма* овдашњимъ іоштъ тако у двоумномъ по-мирению за нашу школу стоимо, и само гледамо кадъ ће између насъ опетъ пламень мрзости букнути.

— 3. Фебр. Нѣгова свѣтлость нашъ Князь дао е, као на данъ роѣния нѣне свѣтлости княгинѣ *Персиде*, е-дну сѣйну вечерну забаву, на којой су присуствовали господа конзули, и многобройна овдашня господа и гра-ђани.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— При концу 1851. год. Банка аустриска имала е у готовомъ новцу 42,727.556. ф. ср. — а у банкнотама има у течению 215,636.519. ф. ср.

— После Римскогъ царства, немамо у светской исто-риі ни одну државу коя бы се могла с' Русіомъ сравнити, што се тиче нѣногъ брзогъ растеня. Ербо у години 1462. Русія нѣе више него 6. миліона жителя имала. — 1584. имала е 12. миліона. — Год. 1689. просторъ Русіе изно-сіо е на 14. миліона енгл. квадратны миля. И 16. миліона жителя. — Год. 1725. 15. миліона □ миля и 20. миліона жителя. — 1825. год. 20. миліона □. и 55. миліона жителя. — По найдоцніемъ попису у 1851. години површина целе Ру-сіе износи на 22. миліона енгл. □. миля, и има 65. миліо-на обитателя.

— Ермомъ *Бунапарта* постао е президентовогъ фран-цускогъ сената.

— Декретомъ президента, помиловани су сви они кои су были за републикомъ и слободомъ заблудили.

— Савѣтовало се у Лондону да свы тамошњи бе-гунцы кои се као што пишу, 40. хил. налази, помоћу пра-вительства изселе у Канаду, и да се тамо свакоме покло-ни по 50. дана землѣ за оранѣ. Нека ору некъ се лебомъ ране, а нека се окану слободе, идуѣи за нѣомъ многи су умрли одъ глади.

— У Бечу правослови давали су балъ накомъ е бы-ло 1300. душа, измеђъ кои знатнѣи су были, по печительи *Бахъ*, *Тунъ*, *Тинфелдъ*.

— У *Генуи* забранѣно маскирати се на баловима о-вогъ карневала. (Кодъ насъ фала Богу слободно е сва-комъ у свако доба маскирати се.)

— Управитель главне стаклене фабрикѣ у Аустриі *Іозефъ Вагнеръ* позванъ е у *Цариградъ*, ербо порта на-мѣрава неколико стаклени фабрика у турской подиѣи.

— У Бечу опетъ су 20. миліона банкнота явно спа-лили.

— У Француской у *Бордоу*, 11. Януара тако е тре-сенѣ землѣ было, да су на више места конѣи што су ко-ла вукли поплашили се и кола изпревраћали.

— У *Мадриду* пуцао е еданъ на *Шнанску* краљицу и раніо е, но не опасно.

— Поведено питанѣ о светомъ гробу изравнио е съ портомъ по трактату 1760. год. на задовольство турске и французске.

— У Аустриі чуемо да су метули у пензію десетъ офи-цира Срба, збогъ тога узрока што „веле“ да нису се по-казали у ратнымъ годинама храбри противу душманина. (Како ће быти храбри противъ душманина, кадъ нису зна-ли ко имъ е душманинъ.)

ТЕЧАЙ НОВАЦА У БЕЧУ.

Дукати	31 $\frac{1}{4}$
Сребро	24 $\frac{1}{4}$